

Diari de Girona

Director: Jordi Xargayó i Teixidor.

Caps de redacció: Josep Callol (Comarques i Política), David Céspedes (Girona i Suplements), Alfons Petit (Opinió i Dominical). Seccions: Jesús Badenes (Política), Oriol Puig (Economia), Jordi Roura (Esports), Daniel Bonaventura (Cultura i Espectacles), Adrià Boix (Disseny). Gerent: Fèlix Noguera i Carrillo.

Imprimeix: Impressions Intercomarcals SA. Distribució: Grup Logístic Vilarroya, S.L. Telèfon: 972 40 06 30. Dipòsit legal GE-2-1958. Any XLIV.

FUNDAT EL 1889

EDITA DIARI DE GIRONA, S.A.

DdG Opinió

EDITORIAL

L'ERROR DE TREURE LES ZONES BLAVES DE GIRONA A MIFAS

La decisió de no prorrogar el contracte de la gestió de les zones blaves a l'empresa madrilenya Setex i municipalitzar el servei a partir del proper mes de gener és la confirmació de l'error i malaptesa que va cometre l'Ajuntament de Girona en treure-li la concessió a Mifas. Aquesta reconeguda entitat social gironina no només va ser la primera que va gestionar els aparcaments de pagament a la ciutat, i a plena satisfacció de tothom, sinó que reuneix una sòlida experiència en altres municipis gironins. L'Ajuntament de Girona va justificar fa dos anys que Mifas havia guanyat l'apartat tècnic, però que l'oferta de Setex era millor econòmicament, tot deixant de banda que els concursos, al capdavant, depenen del plec de condicions que s'ha redactat. I que en determinats casos i concursos la millor oferta econòmica no necessàriament ha de ser la més favorable per als interessos de la ciutat. En aquest cas, a part de l'experiència i bona gestió que presentava Mifas, calia afegir-hi la impagable feina d'integració social que l'entitat està duent a terme a la ciutat amb uns discapacitats físics que prefereixen treballar abans de rebre subsidis i malviure. Ara, tot i que Setex ha sol·licitat la pròrroga de

dos anys a la qual podia optar segons les bases del contracte, l'Ajuntament ha decidit no acceptar-la. La versió oficial és que Setex volia amortitzar la maquinària en quatre anys mentre que, segons recollien les condicions del concurs públic, ho havia de fer en només dos anys.

Es tracta, doncs, d'una rectificació a mitges per part de l'Ajuntament. Rectificació perquè si es liquida la relació amb Setex al cap de dos anys, vol dir que l'experiència ha resultat un fracàs. Però, paral·lelament, l'Ajuntament no dóna possibilitat a Mifas de poder optar a recuperar la concessió, tot i que l'entitat gironina havia mostrat el seu desig d'involucrar-se de nou en la gestió de les zones blaves. L'Ajuntament ha decidit municipalitzar la gestió de les zones blaves i verdes a partir del mes de gener. Municipalitzar un servei no és, d'entrada, ni bo ni dolent, tot depèn de com es gestioni, dels costos que representi per a la ciutat i del servei que es proporcioni als usuaris. Hi ha empreses públiques que funcionen i de privades que no; també al contrari. Durant molts anys, les administracions públiques preferien municipalitzar la majoria de serveis que no eren merament administratius atenent a una gestió suposadament més eficient i als costos econòmics més baixos, a més de no incrementar i hipotecar les plantilles de treballadors públics. Ara, Girona ha decidit fer marxa enrere i canviar el model. No és l'única ciutat. Recentment, l'Ajuntament de Lleida, governat pel PSC, també ha optat per recuperar a partir de l'any vinent la gestió directa dels parquímetres de les zones blaves que estaven en mans d'empreses privades des del 1985. A diferència de Girona, a Lleida sempre havien estat gestionades per societats mercantils, mentre que a la nostra ciutat existia el component social d'afavorir la integració laboral dels discapacitats. L'error d'haver retirat la concessió a Mifas continua persistint. En els pròxims mesos, caldrà veure si aquesta municipalització de la gestió de les zones blaves i verdes repercuteix en un benefici general per a la ciutat.

Josep Quintanas Bosch

LA VIDA VAL LA PENA

El temps amorozeix les emocions i treu aspror als records. Però avui encara paraules com tragèdia, irracionalitat i violència estan plenes de tot el seu significat. Un significat real i proper per explicar i explicar-nos què ha passat i amb quin ànim viu la ciutat un fets que, si en teníem notícia d'algun semblant, en tot cas, era aliè, llunyà, a través de diaris i televisions, com un producte informatiu més. Llunyans espectadors de societats i de persones que no acabàvem ni d'entendre ni de sentir-les nostres.

Una tragèdia. Però som incaços d'assenyalar-ne els límits perquè ni n'entendem les causes ni mai les podem entendre. La raó no hi veu cap drecera per treure'n una explicació. Que no es cansin psicòlegs i psiquiatres perquè és ben difícil admetre que l'ésser humà pot estar tan perdut per fondre la màxima violència amb la llibertat.

Avui, també, ens podem sentir orgullosos de la nostra ciutat. Ha reaccionat amb emoció continguda, amb les paraules justes i el silenci que tan bé explica el desert que viu l'esperit. Ha exposat tristesa, consternació, però ha sabut estar, abans que res, al costat de la família, per fer-los companyia, per fer-los saber que, en aquests moments impossibles de viure, no estan sols. Que som una sola comunitat i, el que li passa a qualsevol dels seus membres ens passa a tots.

Per als gironins passaran aviat aquests primers dies, els més dolorosos. Per a la família, per a la gent més propera, també passaran, però en vindran de molt difícils. Els amics, els companys, l'escola estaran a l'altura, de ben segur, perquè la solidaritat i el proïsme són feina de cada dia, de cada minut, no només de quan tenim el cor encogit.

En aquests moments en què tots els afanys quotidians ens semblen ridículs i forassenyats, ens ha d'animar la convicció que la vida val la pena.

PROHIBIDA TOTA REPRODUCCIÓ ALS EFECTES DE L'ARTICLE 32.1. PARÀGRAF SEGON DE LA LPI.
Aquesta publicació no pot ser reproduïda ni totalment ni parcialment, ni transmesa per cap tipus de mitjà, sense el permís per escrit de la direcció.

Miquel Martín

► www.miquelmartin.cat

«Diuen que vaig aprendre a caminar aferrant-me a les lleixes dels llibres i les fotos, de nou, així ho confirmen»

doncs, que entro en una llibreria, alguna cosa se'm remou, com si un mecanisme atàvic es posés en marxa, com si alguna reminiscència s'esparrillés de cop. Les llibreries són una mena de temple, un lloc de culte, són com una altra dimensió on és possible obrir un parèntesi de calma i sensatesa, una petita esquerdada de llum i de goig.

Deu ser per tot això que les persones que les regenten semblen fetes d'una altra pasta, vingudes d'una altra galàxia. Per la meua adicció a la lectura (ja crònica a hores d'ara) i la meua feina d'escriptor (també incurable), he trepitjat moltes llibreries i he conegut molts llibreters. Puc dir que, en la immensa majoria dels casos, són gent valenta, gairebé temerària, obstinada que, en un mercat competitiu, saturat i en unes condicions sovint molt adverses, són capaços de tirar endavant amb rigor i il·lusió. Són gent apassionada que, mentre parlen de llibres i d'autors,

se'ls il·luminen els ulls com només els passa a la mainada quan encara creuen en fades i follets. Són gent insubornable i generosa, d'una rara honestedat i humilitat, amb un gran sentit gremial i una mena d'empatia que sembla brollar-los a dolls. Són gent imprescindible per afaçonar bons lectors, difondre els veritables escriptors i, doncs, fer el món una mica menys inhòspit i absurd.

L'altre dia, després d'una presentació a la seva llibreria, mentre feiem la sobretaula havent sopat, una llibretera ens va explicar com s'imaginava d'aquí uns anys, quan ja fos una anciana: es veia a la seva estimada botiga, un negoci familiar de tres generacions, sense les preocupacions i urgències del present, però amb tots els seus preuats llibres fent-li companyia, amanyagant-la, amb amics que hi vindrien a conversar i remenar exemplars empolsinats i potser ja introbables. Es veia acollida, protegida i reconfortada per tota la literatura que l'havia acompanyat al llarg de la seva existència. «L'agradaria morir-me allà, a la llibreria, en pau», va concloure. Néixer i morir entre llibres: potser la vida té algun sentit, al capdavant.

LLIBRETERS

Quan vaig néixer, la meua mare treballava en una llibreria. Al cap de ben poc ja se m'enduïa amb un bressol a la botiga. No me'n recordo, és clar, però tinc fotos que ho corroboren. Diuen que vaig aprendre a caminar aferrant-me a les lleixes dels llibres i les fotos, de nou, així ho confirmen. N'hi ha una que m'agrada especialment: se'm veu assegut a terra, amb una granota blava i amb prou feines dos anys, seriós, meravellat, concentradíssim en un conte. Cada vegada,